

Uret

Tænk, at jeg havde fået det ur af far! Det var af sølv og havde bittesmå visere, der lige netop rørte tallene i cirklen. Inde under glasset bevægede et miniatuuretandhjul sig, det var lavet af et bronzefarvet metal og hvis jeg lagde armen op til øret, kunne jeg høre det tikke. Far sagde, at det var urets hjerte, der slog.

- Jeg stoler på dig, Alex, sagde han. – Nu må vi se, om du er stor nok til at gå med sådan et ur.

Om jeg var stor nok! Og så var det oven i købet fra far! *En kærlighedsgave* havde han kaldt det.

Han havde set så hemmelighedsfuld ud, det var den første dag i sommerferien. Den mørke knitren, som jeg havde set i hans blik aftenen før, var helt væk. Han var bare glad.

- Jeg har noget, jeg vil vise dig, sagde han, - hvis du ellers kan holde på en hemmelighed.

- Selvfølgelig, sagde jeg, og så fulgte jeg med ham ind i stuen, hvor gardinerne var trukket halvt for. Min mor var på arbejde, der var ingen i lejligheden, der skændtes. Aftenen før havde far råbt, han havde råbt, at han faneme ikke skulle på ferie med os, han havde taget rejsebrochuren ud af mors hænder og kastet den i skraldespanden. Men nu var han helt anderledes, mild og godmodig. Han lugtede heller ikke af øl.

- Du ved godt, at jeg tit har sagt nej til ting, sagde han.

Jeg nikkede.

- Måske er du ked af det med ferien? Men jeg har noget til dig, som er bedre!

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle tro. Luften var tung og varm, jeg ligesom ventede på et brag, at alt faldt sammen, at far slog en dyb latter op og råbte: *Snydt for helvede!* Men i stedet tog han højtideligt

æskan frem af en plastikpose og lagde den på stuebordet. Den var pakket ind i blåt gavepapir.

- Værsgo, sagde han, - åbn den!

Jeg kunne se, at far trak vejret ivrigt. Hans store bryst under skjorten hamrede som en pumpe. Jeg pakkede forsigtigt gaven op.

Og dér sad jeg så med uret i hånden! Jeg turde ikke blinke. Først langsomt tog jeg mod til mig og så op. Fars øjne strålede, han var næsten selvlysende, han halvbråbte:

- Og kom så ikke og sig, at du aldrig får noget af din gamle far!

Åh, det var som at falde *op* gennem skyer! Det var som at flyde vægtløst ind og ud af væggene i et stort, lysende hus. Gyng gennem verden. Jeg var stum af chok!

- Det er et Wurtz, jeg har fået det sendt direkte fra Schweitz, sagde far. - Tag det bare på!

Jeg tog det på armen.

- Nå, hvad siger du?

- Jeg siger, stammede jeg, - jeg siger... har dig og mor råd?

- Mor? Hun ved sgu ikke noget. Det her ur er mellem dig og mig. Os to. Og se lige, hvad det kan! Kom, skal vi kigge nærmere på dyret.

Vi satte os ved spisebordet og studerede urskiven og tandhjulet. Far vidste en masse, han havde læst på lektien.

- Det er kram, grinede han, - og jeg kan godt sige dig, at jeg *aldrig* har haft sådan et ur selv! Det eneste min far gav mig var blodpølse og skæld ud!

Så lænede han sig frem og hviskede:

- Men Alex, det har kostet en formue. Så du bliver altså nødt til at give lidt penge selv.

Jeg holdt vejret.

- Ja, selvfølgelig, sagde jeg. - Hvor meget, far?

- Arh, jeg tænkte, at du kunne give mig til en lille tredjedel. 500 kroner. Var det ikke cirka det, du fik til din fødselsdag?

Det var præcis det, jeg fik, og på en måde var jeg helt lettet. Så kunne jeg holde det ud. Det andet havde også næsten været for meget af det gode.

Uret var fuldstændig fantastisk! Jeg fattede det ikke! Jeg havde tigget om et sejt ur forgæves i over et år, og nu fik jeg et! Så havde mor alligevel ret, når hun sagde, at inderst inde var far god nok. Han havde bare haft det svært, da han var barn, og nu havde han ondt i ryggen og var arbejdsløs. Derfor havde han ligesom fået en usynlig rustning på, sagde hun. Men inde bagved var han fuld af kærlighed, inde bagved var den *rigtige* far.

Aj, jeg kunne næsten ikke vente med at vise uret til drengene i klassen. Det var så svært! Nu var de på ferier alle sammen, nu skulle jeg gå alene med al den glæde, al den boblen og sprutten i kroppen i syv uger.

Jeg forestillede mig den første dag efter ferien, at jeg rakte armen frem i skolegården, mens solen blinkede i glasset. Jeg lod drengene se uret glitre. De lyttede til urværket og nikkede. De tog tid, helt præcist, på alting. De var alle sammen vildt misundelige.

Men nu måtte jeg bare gå der og vente en hel lang sommer. Jeg opfandt et udtryk, der hed: *at lide aflykke*. For jeg var så glad, at det spilede maven ud, det gjorde næsten ondt. Det føltes, som om selve sommeren var blevet større, mere varmebrusende, af det ur.

Og så var det nyt og vildt at have en hemmelighed med far. Så gjorde det ikke så meget, at far stadig var sammenbidt foran fjernsynet. Eller at mor en aften stod i køkkenet og holdt sig for munden med begge hænder, helt op på næseborene, som om hun begravede sig selv. Jeg havde uret.

En dag sendte mor mig ned i Brugsen for at købe æg til pandekager. Hun var glad, vi skulle hygge os, solen skinnede. Jeg ville tage tid på, hvor hurtigt jeg kunne være tilbage. Men da jeg var kommet halvvejs ned til Brugsen og lige ville tjekke minuttallet, viste uret pludselig hele tiden det samme. Tidtagningen virkede, men urværket var tilsyneladende gået i stå.

Jeg rystede armen og klappede forsigtigt på glasset. Der skete ikke noget. Jeg holdt uret tæt ind til øret. Var jeg kommet til at støde skærmen? Ikke så vidt jeg kunne huske.

Jeg skulle lige til at vende om og løbe hjem, da jeg kom i tanke om urmageren. Den lå kun nogle få gader væk, måske kunne en af ekspedienterne kigge på uret med det samme.

Jeg småløb hen ad fortovet og gik op ad trappen til den lille, halvmørke butik. Ekspedienten var en ung mand, som jeg havde set ude fra vejen et par gange før. Jeg tog uret af og rakte ham det.

- Jeg har et ur her, sagde jeg, - men nu er det pludselig holdt med at gå. Tror du, det kan være noget med optrækket?

Ekspedienten vendte og drejede uret.

- Det tror jeg ikke, sagde han.

- Hvad kan det så være? spurgte jeg. - Har det fået fugt?

- Næh, sagde ekspedienten.

- Det er et Wurtz, sagde jeg, selvom han selvfølgelig godt selv kunne se det.

- Ja, der *står* Wurtz, sagde ekspedienten langsomt, - men det er det ikke.

- Hvad mener du? sagde jeg og mærkede noget slå i maven.

- Jeg mener, at det er en billig kopi, sagde ekspedienten. - Hvor meget har du givet for det? Halvtreds kroner? Det er noget bras, sådan noget går altid i stykker, det kan slet ikke betale sig at reparere på det. Jeg er bange for, at det er lige til skraldespanden.

Jeg rørte mig ikke. Jeg stirrede gennem disken. Gennem uret. Gennem ekspedienten. Af en eller anden grund stirrede jeg ligesom ind gennem alting.

Jeg gik en omvej hjem forbi havnen. Der tog jeg uret af og kastede det i det beskidte, mørkegrønne vand. Jeg græd ikke, jeg følte ingen vrede, og da jeg kneb mig hårdt i armen, mærkede jeg slet ingenting. Jeg sad lidt og kiggede på ringene i vandet, der hvor uret havde ramt vandoverfladen.

Og mens jeg sad der, besluttede jeg noget, jeg har holdt i over tredive år. Jeg besluttede, at jeg aldrig ville tale med nogen om uret igen. Aldrig røbe, at jeg havde opdaget sandheden. Ikke så meget som blinke.

Jeg tog min rustning på og rejste mig op. Hvis far spurgte, hvor uret var, ville jeg skynde mig tale om noget andet.

Han skulle aldrig få lov at sige undskyld. Han skulle lide til sine dages ende.